

ราตรีกระสือ บ้านโนนหว้า

นวนิยายสยองขวัญพื้นบ้าน · ตำนานอีสาน

หมู่บ้านเล็กๆ กลางป่าอีสานถูกคุกคามด้วยสิ่งลึกลับที่ออกหากินยามค่ำคืน
เมื่อทางการก็ช่วยไม่ได้ ชาวบ้านก็จนปัญญา จึงต้องพึ่งพาหมอผีผู้เฒ่า
เพื่อไขความจริงที่ซ่อนอยู่เบื้องหลังเศียรกระสือที่ลอยอยู่กลางความมืด

© 2026 · ผลงานต้นฉบับ สงวนลิขสิทธิ์ · ตัวละครและสถานที่ทั้งหมดเป็นเรื่องสมมติ

บทที่ ๑ — ไก่หายกลางดึก

บ้านโนนหว้า เป็นหมู่บ้านเล็กๆ ตั้งอยู่ในตำบลไผ่ล้อม อำเภอนามน จังหวัดหนึ่ง
กลางแดนอีสาน ล้อมรอบด้วยทุ่งนาและป่าโปร่งที่ทอดยาวไปจนจรดเชิงเขา ไม่มี
ไฟฟ้าส่องสว่างตามถนนทุกสาย ยามค่ำคืนจึงมืดสนิทเหลือเพียงแสงจันทร์และ
แสงตะเกียงจากบ้านแต่ละหลัง ทองสุข ไพรวลย์ ชายหนุ่มวัยยี่สิบสามปีที่ทุกคน
เรียกกันสั้นๆ ว่า "สุข" เป็นลูกชายคนโตของครอบครัวชาวนา ค่ำคืนนั้นเขาออกไปเฝ้า
ดูนาข้าวที่กำลังจะเก็บเกี่ยวตามปกติ เพราะช่วงนี้มีข่าวว่าหมูป่าลงมากินข้าวในไร่
ใกล้เคียงอยู่บ่อยครั้ง

สุขนั่งเฝ้าอยู่ในเถียงนาริมทุ่งได้ราวสองชั่วโมง ก็ได้ยินเสียงไก่ในเล้าของยายแพงที่อยู่ห่างออกไปไม่ถึงร้อยเมตรส่งเสียงร้องกระโตกกระตากอย่างตื่นตระหนก ตามด้วยความเงิบวูบวาบที่ผิดปกติ เขาหยิบไฟฉายส่องไปทางเล้าไก่ แต่กลับไม่เห็นอะไรนอกจากความมืดกับเงาต้นไม้ที่แกว่งไกวตามลม เขาลังเลอยู่ครู่หนึ่งก่อนตัดสินใจไม่ไปดู เพราะคิดว่าอาจเป็นแค่หมาบ้านหรืออีเห็นมาลักไก่กินตามปกติ

เช้าวันรุ่งขึ้น ยายแพงเดินโวยวายมาที่บ้านผู้ใหญ่บ้านตั้งแต่เช้าตรู่ ไก่ในเล้าของยายหายไปสองตัว โดยที่รั้วเล้าไก่ไม่มีรอยฉีกขาดหรือรอยฉุดฉีกแต่อย่างใด แปลกยิ่งกว่านั้นคือซากไก่ที่เหลืออยู่ในเล้าถูกจิกกินเฉพาะส่วนไส้พุงจนโล่งเกลี้ยง โดยไม่มีคราบเลือดหยดกระจายอยู่รอบๆ เหมือนถูกตูดออกไปอย่างสะอาดเรียบร้อย ผิดวิสัยของสัตว์ป่าทั่วไป ยายแพงยืนกรานหนักแน่นว่านี่ไม่ใช่ฝีมือของหมาหรืออีเห็นแน่นอน

ผู้ใหญ่บุญมา ศรีสุข หรือที่ชาวบ้านเรียกกันว่า "ผู้ใหญ่มา" รับฟังคำร้องเรียนด้วยสีหน้าครุ่นคิด เขาเป็นผู้ใหญ่บ้านที่ชาวบ้านนับถือมานานกว่าสิบปี ไม่เคยเจอเรื่องแปลกประหลาดเช่นนี้มาก่อน จึงได้แต่ปลอบใจยายแพงว่าจะให้คนในหมู่บ้านช่วยกันเฝ้าระวังให้เข้มงวดขึ้น พร้อมสั่งให้ซ่อมแซมรั้วเล้าไก่ทุกหลังในหมู่บ้านให้แข็งแรงกว่าเดิม โดยที่ในใจก็ยังไม่กล้าคิดไปถึงเรื่องเหนือธรรมชาติแต่อย่างใด

| บทที่ ๒ — เงานที่ไม่มีตัว

ผ่านไปเพียงสี่คืน เหตุการณ์ไก่อและเปิดหายก็เกิดขึ้นซ้ำอีกในบ้านอีกสามหลังทั่วหมู่บ้าน ทุกครั้งมีลักษณะคล้ายกันหมด คือรั้วเล่าไม่มีร่องรอยถูกจัดแจง แต่ซากสัตว์ที่เหลือถูกจิกกินเฉพาะไส้พุงจนโล่ง ความหวาดกลัวเริ่มแพร่กระจายไปทั่วหมู่บ้านอย่างรวดเร็ว ชาวบ้านหลายคนเริ่มไม่กล้าออกจากบ้านหลังพลบค่ำ แม้แต่จะเดินไปเข้าห้องน้ำนอกชานก็ยังคงต้องชวนคนในบ้านไปเป็นเพื่อนทุกครั้ง

คืนหนึ่ง กลุ่มหนุ่มในหมู่บ้านนำโดยสุขาสาออกลาดตระเวนเฝ้าดูความผิดปกติร่วมกัน พวกเขาแบ่งกันไปประจำจุดต่างๆ รอบหมู่บ้านพร้อมไฟฉายและกระบอกไม้ไฟสำหรับส่งสัญญาณเตือนภัย ราวเที่ยงคืน หนุ่มคนหนึ่งประจำอยู่ริมสวนหลังบ้านของนางเอี่ยมพรก็ส่งเสียงกระบอกไม้ไฟดังลั่นด้วยความตกใจสุดขีด เมื่อทุกคนวิ่งไปดู ก็ได้เห็นเงาบางอย่างลอยอยู่เหนือพุ่มไม้สูงจากพื้นราวหนึ่งเมตร มีแสงเรืองจางๆ สีเขียวอมฟ้าห้อยระย้าอยู่ด้านล่างคล้ายลำไส้ที่ยาวเป็นสาย ก่อนที่เงานั้นจะพุ่งหายลับเข้าไปในความมืดของแนวป่าอย่างรวดเร็วจนไม่มีใครทันเห็น

หน้าตาชัดเจน

"กระสือ! เป็นกระสือแน่ๆ" ชายชราคนหนึ่งในกลุ่มร้องขึ้นด้วยเสียงสั่น เขาเคยได้ยินตำนานกระสือจากปู่ย่าตายายเล่าต่อกันมาตั้งแต่เด็ก ว่าเป็นวิญญาณหญิงที่หลุดหัวออกจากร่างพร้อมเครื่องในลอยไปหากินยามค่ำคืน ชอบกินของสดคาว และไส้พุงสัตว์เป็นพิเศษ ช่ววันนี้แพร่กระจายไปทั่วหมู่บ้านภายในคืนเดียว ทำให้ความหวาดกลัวทวีความรุนแรงขึ้นเป็นเท่าตัว บางบ้านถึงกับเอาไม้กระดานมา

ตอกปิดหน้าต่างทุกบานก่อนพระอาทิตย์ตกดิน

ยายแพง ผู้เฒ่าที่อาวุโสที่สุดในหมู่บ้าน นั่งซึมอยู่หน้าบ้านด้วยสีหน้าหนักใจ เธอจำได้รางๆ ว่าเคยได้ยินเรื่องเล่าคล้ายกันนี้มาก่อนสมัยยังเป็นเด็กสาว แต่ความทรงจำนั้นเลื่อนรางเกินกว่าจะปะติดปะต่อได้ครบถ้วน เธอได้แต่กระซิบกับตัวเองเบาๆ ว่า "ครั้งนี้คงไม่ใช่เรื่องที่แรงคนธรรมดาจะจัดการได้ง่ายๆ เสียแล้ว"

| บทที่ ๓ — ทางการที่ช่วยไม่ได้

ผู้ใหญ่มาตัดสินใจเดินทางเข้าตัวอำเภอเพื่อแจ้งความกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ พร้อมขอความช่วยเหลือจากองค์การบริหารส่วนตำบลให้ส่งคนมาช่วยดูแลความปลอดภัยของหมู่บ้าน ร้อยตำรวจตรีวิรัตน์ เจ้าหน้าที่ประจำโรงพักตำบลที่รับผิดชอบพื้นที่ เดินทางมาพร้อมลูกน้องอีกสองนายเพื่อตรวจสอบที่เกิดเหตุด้วยความตั้งใจดี แต่หลังจากตรวจดูรั้วเล้าไก่และซากสัตว์ทั้งหมดอย่างละเอียดแล้ว เขาก็ได้แต่สรุปว่าน่าจะเป็นฝีมือของหมาจิ้งจอกหรืองูใหญ่ที่ลอดเข้าไปทางช่องเล็กๆ ตามรั้ว ไม่มีหลักฐานใดที่จะยืนยันได้ว่าเป็นฝีมือคนหรือสัตว์ชนิดใดชนิดหนึ่งอย่างชัดเจน

"ผมเข้าใจความกังวลของทุกท่านนะครับ แต่ในทางกฎหมายแล้ว ผมไม่สามารถตั้ง

ข้อหาหรือดำเนินคดีกับสิ่งที่ยังไม่รู้ว่าเป็นใครหรือเป็นอะไรได้ครับ" หมวดวิรัตน์อธิบายด้วยน้ำเสียงสุภาพแต่หนักแน่น เขาแนะนำให้ชาวบ้านติดไฟส่องสว่างเพิ่มเติมรอบเล่าสัตว์ และเสนอจะส่งเจ้าหน้าที่มาลาดตระเวนเป็นระยะ แต่ก็ไม่สามารถประจำการอยู่ตลอดคืนได้เนื่องจากกำลังพลมีจำกัด

ชาวบ้านหลายคนพยายามหาทางแก้ปัญหาด้วยตัวเอง บ้างก็เอาตาข่ายมาขึงรอบเล่าไก่ให้แน่นหนายิ่งขึ้น บ้างก็ติดกระดิ่งเตือนภัยไว้ตามรั้ว บ้างถึงกับปลัดกันนอนเฝ้าเล่าสัตว์ทั้งคืนติดต่อกันหลายวัน แต่เหตุการณ์ไก่และเป็ดหายก็ยังคงเกิดขึ้นเรื่อยๆ รวากับสิ่งลึกลับนั้นรู้ทางหลบเลี่ยงกับดักทุกชนิดที่ชาวบ้านคิดขึ้นมา บางคืนถึงกับมีคนเห็นเงาลอยข้ามรั้วที่สูงกว่าสองเมตรไปได้อย่างง่ายดาย โดยไม่มีเสียงผีเท้าใดๆ เลย

ความหวาดกลัวเริ่มเปลี่ยนเป็นความสิ้นหวัง เมื่อทั้งทางการและความพยายามของชาวบ้านเองต่างก็ล้มเหลวไม่เป็นท่า ผู้ใหญ่มาเรียกประชุมชาวบ้านทั้งหมู่บ้านที่ศาลากลางบ้านในคืนพระจันทร์เสี้ยว เพื่อหาวิธีทางออกครั้งสุดท้ายก่อนที่ความหวาดกลัวจะลุกลามจนหมู่บ้านไม่มีใครกล้าอาศัยอยู่ต่อไป

บทที่ ๔ — เชิญหมอผีจากป่าลึก

ในที่ประชุม ยายแพงลุกขึ้นพูดด้วยน้ำเสียงสั่นเครือ "ฉันนี่ออกแล้วละ สมัยฉันยังเด็ก เคยมีเรื่องคล้ายกันนี้เกิดขึ้นที่หมู่บ้านใกล้เคียง ตอนนั้นชาวบ้านต้องไปเชิญอาจารย์แสนมาช่วยปราบถึงจะสงบได้ อาจารย์แสนเป็นหมอผีเฒ่าที่อาศัยอยู่ลึกเข้าไปในป่าใหญ่ทางทิศตะวันตก มีวิชาอาคมแก่กล้าและเคยช่วยปราบเรื่องเหนือธรรมชาติแบบนี้มาหลายครั้งแล้ว" ทุกคนในที่ประชุมต่างพยักหน้าเห็นด้วย เพราะไม่มีทางเลือกอื่นใดเหลืออยู่อีกแล้ว

ผู้ใหญ่มาอบหมายให้สุขและชายหนุ่มอีกสองคนเดินทางเข้าป่าไปตามหาอาจารย์แสนทันทีในวันรุ่งขึ้น ทั้งสามคนใช้เวลาเดินเท้ากว่าครึ่งวันจึงพบกระท่อมไม้เก่าหลังเล็กตั้งอยู่ริมลำธารกลางป่าลึก อาจารย์แสนเป็นชายชราร่างเล็กผอมขาวโพลนทั้งศีรษะ แต่แววตากลับเฉียบคมราวกับมองทะลุทุกสิ่ง เมื่อฟังเรื่องราวทั้งหมดจากปากของสุขจบ อาจารย์แสนพยักหน้าช้าๆ ก่อนพูดว่า "เรื่องแบบนี้ไม่ใช่เรื่องแปลกในแถบนี้หรอก แต่ที่น่าเป็นห่วงคือ ถ้าเป็นจริงตามที่ว่า มันหมายความว่ามีคนในหมู่บ้านของพวกเจ้ากำลังตกอยู่ในอันตรายอย่างที่ตัวเองอาจไม่รู้ตัวด้วยซ้ำ"

อาจารย์แสนเก็บข้าวของใส่ย่ามใบเก่า มีทั้งด้ายสายสิญจน์ ผงเถ้าจากรูปเก่า ใบหนามระกำ และคัมภีร์ใบลานเล่มเล็กที่ผูกด้วยเชือกจนเก่าคร่ำ ก่อนออกเดินทางกลับไปยังบ้านโนนหว่าพร้อมกับทั้งสามคนโดยไม่รีรอ ระหว่างทางเดิน อาจารย์แสนถามไถ่ถึงรายละเอียดของแต่ละบ้านที่ถูกไถ่หายอย่างละเอียด โดยเฉพาะเรื่องที่ว่าบ้านไหนอยู่ใกล้เคียงจุดที่มีคนเห็นเงาลอยมากที่สุด สุขตอบไปตามที่รู้ โดยไม่ทันสังเกตว่าอาจารย์แสนเงยไปครุ่นหนึ่งเมื่อได้ยินชื่อ "นางเอี่ยมพร" ผู้ที่อาศัย

อยู่คนเดียวริมสุดหมู่บ้าน

เมื่อมาถึงหมู่บ้าน อาจารย์แสนเดินสำรวจรอบเล้าสัตว์ทุกจุดที่เกิดเหตุอย่างละเอียด สังเกตทิศทางลม รอยเท้า และกลิ่นอายบางอย่างที่คนธรรมดาไม่อาจสัมผัสได้ ก่อนจะบอกกับผู้ใหญ่มาว่า "คืนนี้ข้าจะวางกับดักที่เล้าไก่ของยายแพงอีกครั้ง เพราะจุดนั้นเป็นจุดที่มันมาบ่อยที่สุด ขอให้ทุกคนอยู่แต่ในบ้าน ห้ามออกมาโดยเด็ดขาดไม่ว่าจะได้ยินเสียงอะไรก็ตาม"

บทที่ ๕ — กับดักกลางดึก

คืนนั้น อาจารย์แสนใช้หนามระกำและใบตำลึงทูละเอียดโรยล้อมรอบเล้าไก่ของยายแพงเป็นวงกลม ตามความเชื่อว่าจะระส่ำระสายความคมของหนามที่อาจบาดใส่พุงที่ห้อยอยู่ ก่อนชิงด้ายสายสิญจน์ที่ผ่านการปลุกเสกเป็นแนวป้องกันชั้นอื่น พร้อมจุดเทียนเล่มเล็กวางไว้สี่มุม แล้วนั่งบริกรรมคาถาอยู่ในความมืดโดยมีสุขนั่งเฝ้าอยู่ห่างออกไปไม่ไกลตามคำขอของอาจารย์แสน

ผ่านไปจนใกล้เที่ยงคืน อากาศรอบตัวเริ่มเย็นวูบผิดปกติ กลิ่นสาบคาวจางๆ ลอยมาตามลม ก่อนที่เงาบางอย่างจะปรากฏขึ้นเหนือแนวรั้วเล้าไก่ แสงเรืองสีเขียวอมฟ้าจากส่วนหัวที่ลอยอยู่ พร้อมเครื่องในที่ห้อยระย้าลงมาจนเกือบถึงพื้น ค่อยๆ

เคลื่อนเข้าใกล้เล่าไก่ แต่ทันทีที่เงียงหนามระกำและแนวด้ายสายสิญจน์สัมผัสกับ
ส่วนเครื่องในที่ห้อยอยู่ เงานั้นก็สะดุ้งถอยหลังกลับพร้อมส่งเสียงร้องแหลมสูงจน
ชนลุก เป็นเสียงที่ทั้งเจ็บปวดและหวาดกลัวปนกัน

อาจารย์แสนลุกขึ้นทันทีพร้อมโปรยผงแก้าศักดิ์สิทธิ์ไปทางเงานั้น พลังร้ายคาถา
ด้วยเสียงดังกังวาน เงานี้ที่ติดอยู่ในวงล้อมพยายามดิ้นรนหาทางหนีไปทุกทิศทาง
แต่หนามระกำและด้ายสายสิญจน์ยังคงกักเงานั้นไว้ไม่ให้หลุดพ้นออกไปได้ง่ายๆ
สุขที่เฝ้าดูอยู่ห่างๆ อดไม่ได้ที่จะขยับเข้ามาใกล้ขึ้นเล็กน้อยด้วยความอยากรู้น
หวาดกลัว จนแสงจันทร์สาดส่องพอให้เห็นเค้าโครงใบหน้าของเงานั้นรางๆ เป็น
ครั้งแรก ใบหน้าที่ดูคุ้นเคยอย่างประหลาด

"แม่เอื้อม..." สุขกระซิบออกมาด้วยความตกใจสุดขีด ก่อนที่อาจารย์แสนจะยกมือ
ห้ามไม่ให้เขาส่งเสียงดังไปกว่านั้น "ใจเย็นไว้ก่อน สิ่งที่เจ้าเห็นตอนนี้ยังไม่ใช่ว่า
จริงทั้งหมด ปล่อยให้ข้าจัดการให้จบก่อนที่ฟ้าจะสาบ ไม่เช่นนั้นนางจะไม่มีทาง
กลับไปเป็นคนธรรมดาได้อีกตลอดกาล"

บทที่ ๖ — ความจริงใต้เศียรกระสือ

อาจารย์แสนหยิบคัมภีร์ใบลานเล่มเก่าออกจาย่าม เปิดหาบทสวดถอนคุณไสย

เฉพาทาง ก่อนเริ่มร่ายมนต์ด้วยน้ำเสียงหนักแน่นเป็นจังหวะซ้ำๆ เงานที่ติดอยู่ใน
วงล้อมค่อยๆ สงบลง เสียงร้องแหลมเปลี่ยนเป็นเสียงสะท้อนแผ่วเบา จนในที่สุด
แสงเรืองสีเขียวก็น้อยๆ จางลง เผยให้เห็นใบหน้าของนางเอ๋อมพร ดวงแก้ว หญิง
ม่ายวัยสี่สิบต้นๆ ผู้อาศัยอยู่คนเดียวริมสุดหมู่บ้าน ที่ทุกคนรู้จักในฐานะหมอ
สมุนไพรและผดุงครรภ์ประจำหมู่บ้านมานานหลายปี น้ำตาไหลอาบสองแก้มด้วย
ความตื่นตระหนกและอับอายอย่างที่สุด

อาจารย์แสนอธิบายให้ทุกคนที่รีบวิ่งมาดูเมื่อได้ยินเสียงเข้าใจว่า นางเอ๋อมพรไม่
เคยรู้ตัวเลยว่าตนเองกลายเป็นกระสือออกหากินยามค่ำคืน เพราะทุกครั้ง
ร่างกายส่วนหัวและเครื่องในหลุดออกไป ร่างกายส่วนล่างของนางจะยังคงนอน
หลับสนิทอยู่ในบ้านราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น ต้นเหตุทั้งหมดมาจากคัมภีร์วิชาอาคม
เล่มเก่าที่ยายทวดของนางเอ๋อมพรผู้เป็นหมอสมุนไพรรุ่นก่อนได้ทำสัญญาไว้กับสิ่ง
ลึกลับเพื่อแลกกับพลังรักษาโรคอันเหลือเชื่อเมื่อหลายสิบปีก่อน แต่สัญญานั้นมี
เงื่อนไขซ่อนอยู่ว่าจะต้องส่งต่อและสานต่อพิธีกรรมบางอย่างในทุกชั่วคน หาก
รุ่นใดหยุดพิธีกรรมกลางคันโดยไม่รู้ตัว คุณไสยเก่าก็จะย้อนกลับมาเกาะกุมทายาทคน
ถัดไปแทน

นางเอ๋อมพรสะท้อนแล้วว่า หลังจากยายทวดเสียชีวิตไป นางได้รับตกทอดคัมภีร์เล่ม
นี้มาโดยไม่รู้ความหมายที่แท้จริง เพียงแต่เก็บไว้ในหีบไม้เก่าเป็นที่ระลึกถึง
ยายทวดเท่านั้น ไม่เคยคิดจะเปิดอ่านหรือฝึกฝนสิ่งใดจากคัมภีร์เล่มนี้เลยแม้แต่น้อย
แต่คุณไสยเก่าที่ยายทวดทิ้งค้างไว้ก็ค่อยๆ ตื่นขึ้นและเข้าครอบงำนางในยาม

คำคืนโดยที่นางเองไม่มีทางรู้ตัวหรือควบคุมได้เลย

อาจารย์แสนทำพิธีตัดขาดคุณไสยเก่าให้กับนางเอี่ยมพรตลอดคตินั้นจนถึงฟ้าใกล้
สาง โดยเผาัมภีร์โบราณเล่มเก่าให้มอดไหม้เป็นเถ้าธุลีตามพิธีกรรมโบราณ พร้อม
สวดคาถาส่งดวงวิญญาณของยายทวดที่ยังคงผูกพันอยู่กับสัญญานั้นให้หลุดพ้นไป
อย่างสงบ เมื่อพระอาทิตย์ขึ้นในเช้าวันใหม่ นางเอี่ยมพรลืมตาตื่นขึ้นในสภาพ
ร่างกายปกติ ไม่มีร่องรอยของคุณไสยหลงเหลืออยู่อีกต่อไป

ในตอนแรก ชาวบ้านหลายคนยังคงหวาดกลัวและไม่กล้าเข้าใกล้นางเอี่ยมพร แต่
เมื่อผู้ใหญ่มาและอาจารย์แสนอธิบายความจริงทั้งหมดให้ทุกคนฟังอย่างละเอียด
ว่านางเป็นเพียงเหยื่อของคุณไสยเก่าที่ตกทอดมาโดยไม่รู้ตัว ไม่ใช่ผู้ร้ายที่ตั้งใจก่อ
เหตุ ความเข้าใจและความเห็นใจก็ค่อยๆ เข้ามาแทนที่ความหวาดกลัว ยายแพง
เป็นคนแรกที่เดินเข้าไปกอดนางเอี่ยมพรด้วยน้ำตา พร้อมพูดปลอบใจว่า "ไม่มีใคร
โทษเจ้าหรอกนะ เจ้าเองก็เป็นเหยื่อไม่ต่างจากไก่ที่หายไปเหมือนกัน"

หลังจากวันนั้น หมู่บ้านโนนหว้าก็กลับมาสงบสุขอีกครั้ง ไม่มีเหตุการณ์ไ่ก่เปิดหาย
เกิดขึ้นอีกเลย นางเอี่ยมพรกลับมาทำหน้าที่หมอสุมันไพรประจำหมู่บ้านตามเดิม
โดยมีชาวบ้านคอยดูแลเอาใจใส่มากกว่าเก่า ส่วนอาจารย์แสนก่อนเดินทางกลับ
เข้าป่าลึก ได้ฝากคำเตือนไว้กับผู้ใหญ่ว่า "ความกลัวที่ไม่รู้ที่มา มักนำไปสู่การ
ตัดสินคนผิดเสมอ ก่อนจะตัดสินใครว่าเป็นปีศาจ จงหาความจริงให้พบก่อน
เพราะบางครั้งปีศาจที่แท้จริงอาจไม่ใช่ตัวคนที่ถูกครอบงำ แต่เป็นสิ่งที่ซ่อนอยู่
เบื้องหลังต่างหาก"

ความมืดมิดของราตรีอาจซ่อนสิ่งเหนือธรรมชาติไว้ได้เสมอ

แต่ความมืดมิดที่น่ากลัวยิ่งกว่า คือความกลัวที่พาให้คนตัดสินใจโดยไม่รู้ความจริง

เพราะบางครั้งผู้ถูกครอบงำก็เป็นเพียงเหยื่อ ไม่ต่างจากผู้ที่ถูกหลอกลวงเลย

— จบบริบูรณ์ —